

נהר הירדן...

הנהר הכי ארוך בארץ ישראל הוא נהר הירדן שזורם באפיק נחל מתפתל לאורך 251 ק"מ, ממרגלות הר החרמון בצפון ועד ים המלח בדרום. אפיק הירדן מפותל מאד ואורך המסלול בקו אווירי הוא 137 ק"מ בלבד.

הירדן נחלק לשני חלקים: הירדן ההררי שיוצא מנקודת המפגש של יובלי הירדן ליד הישוב שדה נחמיה בגובה של 76 מטר מעל פני הים וזורם 41 ק"מ דרך עמק החולה עד לצפון הכנרת בגובה של 215 מטר מתחת לפני הים [32 ק"מ בקו אווירי]. והחלק הארוך יותר שיוצא מסכר דגניה בדרום הכנרת וזורם 210 ק"מ עד ים המלח בגובה של 392 מטר מתחת לפני הים.

רוחבו הממוצע של אפיק הירדן הוא 15 מטר ועומקו הממוצע 1.5 מטר. החלק שזורם בין הכנרת לים המלח רחב יותר ומגיע ל- 30 מטר ובמספר מקומות אף ל- 40 מטר ויותר. ישנם מקומות, בעיקר בירדן ההררי שבהם הירדן צר מאד ורחבו מגיע ל- 5 מטר בלבד.

נהר הירדן מפותל יותר ממוצע הפיתול של נהרות העולם. אורך מסלולו של הירדן בקו אווירי בין הכנרת לים המלח הוא 105 ק"מ, אך בשל הפיתולים הרבים ארכו של אפיק הנהר הוא 210 ק"מ, כלומר יחס פיתול של פי 2 לעומת ארכו של המסלול האווירי, לעומת יחס פיתול ממוצע של 1.5 ברוב נהרות העולם.

אוצר הנפלאות

רק הקב"ה מסוגל לקחת "גוי מקרב גוי"

"או הניסה אלוקים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי" [ד"ל-ד]

"הניסה אלוקים - הכי עשה ניסים שום אלוה" [רש"י] כלומר, לדעת רש"י "הניסה אלוקים" פרושה: האם יש מישהו שעשה כזה נס גדול. איזה נס? לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי!

כאשר אמריקה רצתה להפציץ את עיראק, מה עשה סאדאם? הכניס ילדים לתוך מפעלי נשק כי ידע שבהם לא ירצו האמריקנים לפגוע וכיון שכשמפגיזים מקום אי אפשר להיות בטוחים שלא יפגעו בחלק מהנמצאים בו כי נשק שממדי הכל - בין אוהבו של המלך ובין שונאו, ממילא ברור היה לו שהם יימנעו מהפגזה זו.

אבל הקב"ה עשה במצרים מופתים שאין כמותם. הוא נתן למצרים מכות בזו אחר זו, והן פגעו רק באלו שרצה שייפגעו, ובמי שלא רצה - המכה לא פגעה. לא היה אפילו יהודי אחד שנפגע מהמכות!

אומר הקב"ה: האם יש אלוהים שעשה כזה נס לקחת לו גוי מקרב גוי? שני עמים חיים יחד ואני פגעתי רק בזה ולא בזה. אין עוד מישהו שמסוגל לעשות זאת!

אכילה לשם שמנים..

פעם אחת שאלו את הבן איש חי זיע"א אודות אדם שהגיע לקהילה, ושעושה הוא רושם של אדם משכמו ומעלה, שכן במשך יומו היה לומד תורה בלי הרף, וכל דיבורו אינו אלא בדברי תורה, והוא מדבר תמיד רק בדברי מוסר, אך עם זאת לא יודעים מה טיבו האם כוונתו לשם קדושה וטהרה או לא?.

אמר להם "אל תתפעלו ממעשיו של האדם על פי התרשמות חיצונית בלבד, אלא תבדקו אחריו באכילתו איך הוא מתנהג בשעת אכילה, אם הוא אוכל בצניעות ובדרך ארץ, וניכרת בו יראת שמים גם בשעת אכילתו אז היה לכם סימן מובהק שכוונתו לשם שמנים ותוכלו לשמוע לו, אבל אם הוא אוכל כמו בהמה תדעו שהוא ג"כ כמו בהמה".

חפש ברש"י

מהיכן לומדים בפרשה שטוב בעיני ה' לעשות פשרה???

ציור בפרשה...

"צור צק ומצליק כח הצצרים האלה באחרית הימים ועתה צה ה' אלוקים ומצאת קצו"ו" [ז' - צ]

שבועת שווא היא עוון חמור עד מאד שרבים מהמון העם נוטים לזלזל בו. אודות חומרתו סיפר רבי יוסף משאש את הסיפור הבא:

בבבל היתה עיר המאוכלסת רובה ככולה ביהודים, אולם למרבה הצער בין יהודי העיר מצויה היתה שבועת שווא. אנשי העיר, על נשותיהם וילדיהם היו קופצים ונשבעים על כל דבר של מה בכך.

באחד הימים נקלע למקום חכם ששמו רבי בנימין וכשהבחין במנהגם הרע הוכיח אותם והטיף להם מוסר אך דבריו נפלו על אזניים אטומות.

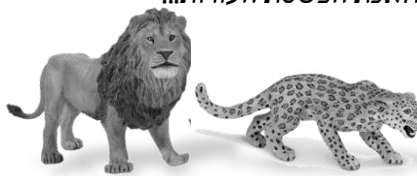
הביא לפניהם את דברי הגמרא בערכין האומרת כי בעוון שבועת שווא נגעים באים, אך הם צחקו ואמרו כי הם רגילים להישבע עוד מדור אבותיהם ומעולם לא סבלו מנגע כלשהו.

"הקב"ה מאריך אף", המשיך רבי בנימין לדבר על ליבם, "אבל לבסוף הוא גובה את חובו... חז"ל אמרו שבעוון שבועת שווא ושקר חיה רעה באה לעולם ובני אדם מתמעטים והדרכים משתוממות...", אבל הם הוסיפו ללעוג ולבוז לדבריו.

שמונה ימים לאחר מכן עברה במקום שיירה גדולה של סוחרים פרסיים אשר נסעו להודו למכור את סחורותיהם. בין שלל הסחורות היו גם כמה קרונות ברזל שבתוכם היו כלואים שבעה אריות ושני נמרים כבולים בשלשלאות.

אותם סוחרים לא האכילו את האריות ואת הנמרים הללו עד שבעלי החיים התעלפו מרוב רעב וחולשה.

הסוחרים שהבחינו בהם, סברו שהחיות מתו והחליטו שלכל הפחות יפשיטו את עורן וירויחו מעט ממכירתו. הם נכנסו לכלובים, פתחו את השלשלאות והחלו במלאכת הפשטת העורות...

איש מהם לא שיער את מה שצפוי להתרחש כתוצאה מכך...

מגע הסכין העיר את החיות מעלפונן, הן קפצו מן הכלובים וברחו החוצה כשהן טורפות את כל הנקרה בדרכן.

מהומה גדולה החלה להתחולל במקום ואיש לא הצליח לשכך אותה. שבעה ימים וילילות השתוללו החיות בחוצות העיר עד שלאט לאט נרגעו מרוב טרף וכמה יהודים אמיצי לב סיכנו את חייהם, התנפלו עליהן בחרבות והמיתו אותן.

כעת נפנו לטפל בנטרפים שהיו זרוקים בכל פינה... מספרם מנה למעלה מאלפיים נפשות!... ויהודי העיר ספדו להם ובכו תמרורים.

או אז, חדרה אל מוחם ההבנה כי אמת דיבר רבי בנימין ודבר אחד מדברי רבותינו לא ישוב ריקם.

מעתה, נבין אנו את חומרת הדיבור של האדם שהוא נשבע לזה ומבטיח לזה, לכן בכל דבר נשתדל לומר בל"ג, וה' ישמע כל אשר נוציא מפינו.

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואחד תרגום!